

Tisztelt Halásztelki Polgárok!

Az egymást követő napok egyhangú sorából az emberek többsége kiemel napokat, amelyeket valamilyen oknál fogva megkülönböztet a többitől. Legtöbbször igyekszünk örömteli eseményeket számontartani, mint a születés- vagy népnep, házassági évforduló vagy egyéb boldog élmény dátuma. Nincs ez másként az országok és nemzetek esetében sem.

Hazánkban augusztus 20-a, az a kivételes alkalom, amelyen olyan történelmi eseményre emlékezhetünk, amely nem hordozza magában a negatív végkifejlet keserűségét. Államalapításunkban az egységes magyar nemzet megszilárdulásának és fennmaradásának egyik legalapvetőbb mérföldkövét és fundamentumát ünnepeljük. Közös örömünk és büszkeségünk lehet, hogy egy olyan országot mondhatunk hazánknak, amelynek több mint 1000 éve lefektették alapjait, és amely már akkor kinyilvánította, hogy egy keresztény értékekre épülő, független nyugati állam kíván lenni. Augusztus 20-a arra is emlékeztet bennünket, hogy hazánk vezetői amikor válaszüthöz érkeztek, döntöttek és a döntést ellentmondás nem tűrő módon véghez is tudták vinni. Az a történelmi tény, miszerint 10 évszázadot követően még mindig létezik magyarság és létezik magyar állam, azt igazolja, hogy e döntés helyes volt. Minden bizonnyal, amennyiben őseink Koppány és a pogányság megtartása mellett döntenek, akkor néhány évszázadon belül a történelem süllyesztője lett volna nemzetünk osztályrésze.

Éppen ezért kijelenthetjük, hogy augusztus 20-án helye van az örömnak, a büszkeségnek és a jó hangulatú közösségi programoknak. Vannak dolgok, amiket lehet egyedül csinálni, azonban az ünneplés a legkevésbe tartozik közéjük. Kevés szomorúbb és sajnálatra méltóbb helyzet van annál, mint amikor valaki egyedül kénytelen valamely ünnepet megélni. Ennél már csak az elkésztőbb, ha az ünnep bármilyen oknál fogva ünneplés nélkül telik el. Ennek lehet oka háború, járvány vagy szegénység, de sok esetben a feledés vagy érdektelenség is. Mi magyarok pedig kénytelen voltunk olyan évtizedeket is átélni, amikor egy idegen, elnyomó hatalom nemcsak azt mondta meg, hogy mit tilos és mit kötelező megünnepelni, hanem azt is, hogy hogyan kell ünnepelni. Éppen ezért az őszinte és méltó ünneplésnek helye van minden körülmények között. Természetesen jobb békeidőben megélni az ünnepeinket, azonban a háborús időkben is nagy szükségünk van arra, hogy összetartozásunkat ünnepélyes keretek között megéljük. A történelmi kontextus tehát nem azt határozza meg, hogy megünnepeljük-e 1000 éves államiségünket vagy nem, hanem azt, hogy az ünneplés során hova helyezzük a fókuszpontokat. Éppen ezért meggyőződésem, hogy azon meglehetősen demagóg és álszent nyilatkozatok mögött, amik az államalapítás idejének megünnepelésének helytelenségét hirdetik, legkevésbé a háború miatti szolidaritás vagy éppen a gazdasági nehézségek miatti

felelősségtudat áll. Éppen ellenkezőleg, sokszor azt látjuk, hogy akik már hosszú ideje nyílt sisakkal harcolnak az erős nemzet és erős államiság ellen, ürügyként használják a jelenlegi helyzetet arra, hogy augusztus 20. jelentőségét, szellemiségét és üzenetét ilyen módon is alááshassák.

Tisztelt Ünneplő Közösség!

Magától értetődő, hogy az ünneplés közepette nem feledkezhetünk meg sem a háborúról és annak társadalmi és gazdasági körülményeiről, sem pedig a járvány jelenlétéről. E jeles napon hálaadással és büszkeséggel nyugtázhatjuk, hogy az elmúlt félévben a kormányzat, az állami és civil szervezetek és a magyar emberek erőfeszítésének és áldozatkészségének köszönhetően történelmünk legnagyobb szabású humanitárius akciója vette kezdetét és tart mind a mai napig. Sajnálatos módon jelenleg nincsen okunk arra, hogy a háború belátható időn belüli befejezésének illúziójába ringassuk magunkat, így a mai nap azt a célt is szolgálja, hogy erőt gyűjtsünk ahhoz, hogy az előttünk álló időben se lankadjon bennünk a szolidaritás és tenni akarás a háború elől menekülők megsegítése érdekében.

Augusztus 20. a magyar emberek jelentős része számára egy mérőöldkő is, ami a nyári időszak lezárásának és az ősze való felkészülésnek határát testesíti meg. A gondos és előrelátó emberek számára az őszi-téli időszakra való felkészülés már a nyár folyamán elkezdődik és jelentős része le is zárul. Ilyenkor van helye a gabona betakarításának, valamint az élés- és fáskamrák befőttesüvegekkel és tüzelővel történő feltöltésének. Nincs ez másként állami, közösségi szinten sem. A mai nap a megmaradást és biztonságot szimbolizáló új kenyérért való hálaadás ideje is. A magyar emberek elmúlt években kifejtett erőfeszítésének és a kormány hatékony fellépésének köszönhetően a jelenlegi állás szerint Magyarországon nem kell az élelmiszer- vagy energiaforrások tartós vagy jelentős hiányára számítani, ami sajnos Európában szinte mostanában aligha mondható magától értetődőnek. Arra is büszkének kell lennünk, hogy a rendkívüli áremelkedések ellenére a rezsicsökkentés fenntartása továbbra is óriási segítséget nyújt a lakosság számára.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Az előttünk álló időszak egyéni és közösségi szinten is tartogat nehézségeket. A háborús helyzet a legjobb igyekezetünk ellenére is egy időre le fogja lassítani azt elmúlt évtized töretlen és jelentős fejlődését. Mindazonáltal, a mögöttünk álló megfeszített munkának köszönhetően sokkal bizakodhatunk abban, hogy a gazdaságunk elég erős ahhoz, hogy a nehézségek ellenére is előre menjünk és ne hátra. Nem lesz könnyű feladat, de szolidaritással, kemény munkával és

fegyelmezettséggel képesek lehetünk arra, hogy elért eredményeinket megvédjük és kitartsunk az előttünk álló háborús idők végezetéig. Meggyőződésünk, hogy Magyarországnak továbbra is az a feladata, hogy a békét és ne a háború elhúzódását szolgálja. A háborús konfliktusba történő bármiféle beavatkozás pedig nemcsak a békét hátráltatja, hanem a magyarországi és kárpátaljai magyarság alapvető biztonságát veszélyezteti. Éppen ezért továbbra is ellen kell állni minden olyan hazai és nemzetközi nyomásgyakorlásnak, ami a humanitárius segítségen kívül bármilyen aktív katonai beavatkozást sürget. A hálaadás és ünneplés mellett kötelességünk, hogy a háború áldozatairól kegyelettel megemlékezzünk és a történelem Urához közösen fohászkodjunk, hogy a háborút mozgató önző emberi szándékokon kerekedjen felül az isteni szeretet és béke, és a széthúzást és rombolást váltsa fel az összefogás és építkezés ideje.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

1000 évvel ezelőtt államalapító Szent István Magyarország felemelkedését és megmaradását a kereszténységben és a nyugalomban látta. Hazánk évszázadokon keresztül hű maradt István király elköteleződése mellett, a kereszténységet megtartotta és időről-időre testével védelmezte Nyugat-Európát az ellenségtől. Az elmúlt évszázadokban azonban az ellenség mindig kívülről, azonosítható módon, tűzzel és vassal támadt. Mi azonban egy olyan történelmi helyzetben élünk, amikor a kultúránkat és megmaradásunkat hamis ideológiák mögé rejtőzött, láthatatlan ellenség támadja kívülről és belülről egyaránt, sokszor úgy, hogy mi magunk sem vesszük észre. Ilyen hadviselés esetén pedig nincs más fegyverünk, minthogy emlékeztessük magunkat és másokat azokra a keresztény gyökerű alapértékekre, amire a nyugati civilizáció épült, és ami az elmúlt évszázadokban lehetővé tette megmaradásunkat és fejlődésünket. A történelem során voltunk már Európa éléskamrája és védőbástya is, de úgy tűnik, hogy mostanában Európa immunrendszereként és lelkiismereteként kell tevékenykednünk az ideológiai, kulturális, gazdasági és politikai önfeladás és kiszolgáltatottság ellen.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Meggyőződésem, hogy az államalapításért és nemzetünk fennmaradásáért a leghatékonyabban úgy tudunk hálát adni, hogy összefogással és szorgalommal megóvjuk és továbbépítjük mindazt, amit elődeink ránk hagytak. Ehhez a nem kis feladathoz merítsünk erőt a mai ünneplésből és hálaadásból. Ennek reményében kívánok minden jelenlévőnek tartalmas ünneplést és örömteli programokat!

Köszönöm megtisztelő figyelmüket.